

PÉTER ERIKA

Tánc-nosztalgia

Terpsichorehoz, a táncosok múzsájához

Figyeltem azt a nőt a placc szögletében.
Nem gátolta táncát semmilyen szemérem,
önfeledten ropta, riszálta magát,
sietve kortyolta marok italát.

Jól táncoltak. Összeszokva.
Egy ütembe kapaszkodva.

Irigyeltem részegségét, trágár ritmusát,
ingadozva rezgő, izmos tomporát,
lábait, mit nagy terpeszbe tett,
egyensúlyozni így játszva lehetett.

Szeretnék még egyszer táncolni ily vadul,
csigaként tapadva, ölelni cafatul,
ahogy a kígyók fojtják Laookont,
ahogy termőföldet ás föl a vakond,
ahogy paraziták fonják át a fát,
mint csábító csillag kacsint éjszakát.

Izzadta az italt tánc közben a bőre.
Irigykedve néztem az idegen nőre.

Femishez

Hátrányunk s erényünk a szeretetetéség.
Sorsunk gyászpoggyásza összeköt.
A távolközelség mögött sorsmorzsáink gyűlnek.
Tegnap. Holnap. Bánat. Ünnepe.